

РЕШЕНИЕ

№ 2555

гр. София, 15.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 24.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10788** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Я. Д. Ц. от [населено място], срещу МЪЛЧАЛИВ ОТКАЗ на кмета на Столична община (СО) за предоставяне на достъп до обществена информация, поискана със Заявление с вх. №18964-СОА19-ЕВ01-316/30.07.2019г.

В нарочна молба от 05.12.2019г. (именувана Пояснение) жалбоподателят е посочил като ответник по делото [фирма] (Т.), предвид факта, че Заявлението му за достъп до обществена информация от 30.07.2019г. е било изпратено на дружеството на основание чл.32, ал.1 ЗДОИ.

В открито съдебно заседание на 24.02.2020г. жалбоподателят е направил изрично волеизявление, че предмет на оспорването следва да се счита Писмото с рег. №М-1058/02.01.2020г. на заместник изпълнителния директор на Т., тъй като изложеното в него е неотнормимо към въпросите, поставени в Заявлението за достъп до обществена информация с което ответникът е бил сезиран.

Лично и чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да задължи Т. да предостави достъп до информацията, поискана със Заявлението от 30.07.2019г. Претендира да му бъдат присъдени разноски по водене на делото пред настоящата инстанция. Доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора с вх. №7518/04.03.2020г.

Ответникът – [фирма], редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не

се представлява по делото. В Молба с вх. №38763/20.12.2019г. изразява становище за недопустимост на жалбата, като преждевременно подадена, тъй като срокът за произнасяне на дружеството е започнал да тече от датата на получаване на Заявлението за достъп – 18.12.2019г. и към датата на подаване на жалбата – 03.09.2019г. първоначално оспорваният административен акт – Мълчалив отказ, не е съществувал. В същата молба излага и доводи за неоснователност на жалбата. От една страна поддържа, че дружеството не е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ и при условията на алтернативност твърди, че исканата информация не е обществена, тъй като няма да произведе целения ефект – жалбоподателят да си състави собствено мнение за дейността на [фирма].

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 30.07.2019г. (вх. №18964-СОА19-ЕВ01-316) жалбоподателят Ц. е сезирал столичната общинска администрация с искане да му предостави разяснения за подгряването на 1 м³ вода за БВГ (вероятно, битово горещо водоснабдяване), тъй като в различните отоплителни сезони (години) количеството на използваната енергия за подгряване на 1 м³ вода за БВГ варира значително. През сезон 2010 – 2011г. необходимата енергия за 1 м³ вода с 45⁰ е била 0.0578224 MWht, а през сезон 2018-2019г. – 0.0906238 MWht, което прави разлика от 56.73%. Поискал е да му бъде предоставен в електронен вид отговор на следните въпроси:

- 1) Каква е причината да има разлика в количеството използвана енергия за подгряване на 1 м³ вода в различните сезони (години)?;
- 2) Каква е причината да се използва повече енергия за подгряването на 1 м³ вода отколкото е физически необходимото количество?;
- 3) Защо от сезон 2010-2011г. насам, количеството енергия за подгряване на 1 м³ вода само нараства?

С писмо изх. №СОА19-Е801-316-(2)/01.08.2019г. заявлението от 30.07.2019г. е било изпратено по компетентност на изпълнителния директор на [фирма], на основание чл.32, ал.1 ЗДОИ. От приетите по делото писмени доказателства, които не са оспорени от страните, се установява, че Заявлението от 30.07.2019г. е постъпило при ответника Т. на 18.12.2019г. и е регистрирано с вх. №М-1058 (л.46).

На 02.01.2020г. заместник изпълнителният директор на Т. е постановил оспорвания акт - Писмо с рег. №М-1058/02.01.2020г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Ответникът [фирма] е задължен субект по смисъла на ЗДОИ. Съгласно приложимата норма на чл.3, ал.2, т.1, законът се прилага за достъп до обществена информация,

която се създава и съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително от публичноправните организации. Според легалното определение, дадено в §1, т.4 ДР ЗДОИ, „публичноправна организация“ е юридическо лице за което е изпълнено поне едно от изброените условия: повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл.5, ал.2, т.1 – т.14 от Закона за обществените поръчки (ЗОП) или повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл.5, ал.2, т.1 – т.14 ЗОП или е обект на управленски контрол от страна на възложители по чл.5, ал.2, т.1 – т.14 ЗОП.

Съгласно чл.20 от Устава на [фирма] едноличен собственик на капитала на търговеца е Столична община (СО), която осъществява и функциите на Общо събрание и съответно избира и освобождава членовете на Надзорния съвет (чл.21, ал.1, т.4 от Устава). Надзорният съвет (НС) избира и освобождава членовете на Управителния съвет на дружеството (УС), контролира дейността на УС и определя правилата за работата на последния (чл.28, ал.2 от Устава).

Съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) общината е юридическо лице и има право на собственост и самостоятелен общински бюджет. Орган на изпълнителната власт в общината е кметът, който ръководи цялата изпълнителна дейност на общината (чл.38, ал.1, чл.44, ал.1, т.1 ЗМСМА).

От анализа на цитираните разпоредби съдът обосновава извод, че [фирма] е публичноправна организация по смисъла на §1, т.4, б.„б“ и б.„в“ ДР ЗДОИ във вр. с чл.5, ал.2, т.9 ЗОП и следователно е задължен субект по чл.3, ал.2, т.1 ЗДОИ. В този смисъл многократно се е произнасял в практиката си и Върховният административен съд (ВАС) – Определение №11505/13.09.2013г. по адм. дело №11753/2013г.; Решение №7228/28.05.2013г. по адм. дело №11081/2012г.

В случая с оспорваното Писмо изх. №М-1058/02.01.2020г. е даден отговор на поставените от жалбоподателя въпроси, свързани с начина по който се определя количеството енергия, използвана за подгряването на 1 м³ вода за битово горещо водоснабдяване. Следва да се отбележи, че на общо и абстрактно поставените въпроси, съдържащи и субективни констатации на жалбоподателя, е даден общ отговор за факторите, оказващи влияние върху специфичния разход за подгряване на 1 м³ вода. В съответствие с изричната норма на чл.12, ал.4 ЗДОИ отговорът на ответника съдържа и изрични указания относно нормативната база, относима към определяне на количеството топлинна енергия необходимо за загряване на 1 м³ вода за битово горещо водоснабдяване – действаща към датата на постановяване на акта Наредба №16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването, издадена от министъра на икономиката и енергетиката (отм. ДВ, бр.25/20.03.2020г.). Към настоящия момент редът и техническите условия за топлоснабдяване, за оперативно управление на топлоснабдителната система, за присъединяване на производители и клиенти към топлопреносната мрежа, за прекратяване на топлоснабдяването, за спиране на топлоподаването и за прилагане на дяловото разпределение на топлинната енергия в сгради - етажна собственост, както и видът, условията и редът за предоставяне на гаранции от доставчиците на топлинна енергия по сключваните от тях сделки с топлопреносното предприятие, са уредени с Наредба №Е-РД-04-1/12.03.2020г. за

топоснабдяването, издадена от министъра на енергетиката. Следва да се отбележи, че и двата нормативни акта – действащият и отмененият, съдържат нарочни норми – чл.68 (и в двата случая), които уреждат начина на измерване на количеството топлинна енергия, включително това за битово горещо водоснабдяване.

При тези факти настоящият решаващ състав на съда приема, че на жалбоподателя е предоставен достъп до информацията, поискана със заявлението от 30.07.2019г., поради което и жалбата му срещу Писмото с рег. №М-1058/02.01.2020г. на заместник изпълнителния директор на [фирма], е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.40, ал.3 ЗДОИ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Д. Ц. от [населено място], срещу Писмо с рег. №М-1058/02.01.2020г. на заместник изпълнителния директор на [фирма], с което е предоставен достъп до информацията, поискана със Заявление с вх. №18964-СОА19-ЕВ01-316/30.07.2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова